

22-daagse rondreis Zuid-India 25 jan-14 feb

Zaterdag 25-01-2014 Amsterdam - Chennai

We zijn gisteren, vrijdag, 's namiddags met de taxi samen met Marc en Sonja naar Schiphol vertrokken. Wel met een beetje vertraging, want er was 's morgens een auto in de flank van Marc's wagen gereden, waardoor hij nog wat moest regelen met de verzekering. Tegen het aperitief waren we in Ibis Schiphol, en daarna hebben we lekker gegeten zoals we daar gewoon zijn.

Zaterdag rond halftien met de shuttle bus naar Schiphol, er eerst een stevig ontbijt genomen en dan vlot ingecheckt. De security control was aan de gate zelf, met een bodyscanner die bij mij twee valse alarmen gaf: mijn geldbuideltje en iets thv mijn rechter enkel. Als het vliegtuig toekwam, een A 380 - 800, spoedde iedereen zich naar het raam om foto's te maken. Het is wel een indrukwekkende mastodont met zijn twee verdiepingen en 22 wielen. Hij was leeg, en werd direct opgevuld met de bagage op het "gelijkvloers" en de catering op de twee passagiersverdiepingen tegelijk. Het boarden verliep relatief snel, in deze versie waren er 520 zitplaatsen - op het bovenste verdiep enkel de chique plaatsen, naar verluid voor zo'n 1000 € meerprijs. Maar de zitplaatsen in de economy class waren ruimer zowel in de breedte als in de lengte. Eindelijk eens voldoende plaats voor de benen! Ook het eten was van meer dan gemiddelde kwaliteit. We vlogen dan ook met Emirates, die veertig van deze airbussen bezitten! Met lichte vertraging zijn we rond halfdrie vertrokken, en in Dubai om kwart na acht toegekomen, kwart na middernacht plaatselijke tijd. Voor de transfer hadden we ruim twee uur de tijd, dus hebben we wat kunnen shoppen.

Naar Chennai, het vroegere Madras, zijn we met een Boeing 777-400 gevlogen. Toch wel een lastig uur om wat te slapen op deze relatief korte vlucht. Zodra ik sliep kwamen ze al met het ontbijt, en daarna was er nog maar twee uur om een uiltje te vangen.

Zondag 26-01-2014 Aankomst Chennai - Kanchipuram - Mahabalipuram

Hotel Mammalla Heritage104, East Raja Street Tamil NaduMamallapuramIndia+91 (0) 4427442060+91 (0) 4427442960

We kwamen toe rond 8 uur lokale tijd, maar het duurde enorm lang, zo'n twee uur, tegen dat iedereen zijn bagage had gerecupereerd. De reisleidster Julia stond ons buiten op te wachten, want omwille van de nationale feestdag mocht dit niet binnen gebeuren. We werden direct ondergedompeld in de warme drukte met getoeter langs alle kanten: welcome back in Asia!

Van Chennai hebben we quasi niets gezien, we reden immers met onze comfortabele reisbus ineens door naar ons hotel in Mammalla (of mammallalipuram of Mahabalipuram). We hielden wel een tussenstop in Kanchipuram, een soort lokaal Bokrijk. Veel was er niet te zien. Een vrouw vroeg heel beleefd (met gebarentaal) of ik een foto van haar man wou maken, en dan ook van de andere familieleden en uiteraard ook van haar zelf. Ze waren apetrots, en bedankten me met een stevige handdruk.

Het hotel is van betrekkelijke categorie, maar heeft wel een openluchtwembad op het eerste verdiep en een goed restaurant waar we 's avonds gegeten hebben.

's Middags hebben we aan het strand gegeten. Je kon zelf je super verse vis uitkiezen. Wij hebben ieder een kleine langoust gegeten, zo vers dat ze bijna uit de kartonnen doos sprongen waarin ze getoond werden. Met frietjes verdorie, maar wel goede. En een pintje bier van 660 ml er bij. Voor 14 € pp Bij terugkeer naar het hotel zijn we een winkel binnengegaan om een bepaalde soort trompetten te bekijken, die inschuifbaar waren. Mooie dingen maar toch nogal groot om mee te nemen. We hebben er wel een klankschaal gekocht, Sonja is met een nieuwe armband naar buiten gekomen en Marc met een masker. Wat verderop was ik de anderen kwijt geraakt, tzt ze hadden niet op me gewacht toen ik een vogel aan het fotograferen was, en ik was dan maar een kruispunt te ver gegaan omdat ik ze nergens zag, waar ik aan een vriendelijke local de weg heb gevraagd. Hij was meester-steenkapper met een "atelier" met enkele leerlingen, dat ik natuurlijk even bezocht heb, en al even natuurlijk er iets gekocht heb, waarmee hij heel blij was. Hij heeft me tot aan het hotel begeleid! Eens op de kamer lieten we ons overmannen door de slaap, en zoals afgesproken zijn we om 7 uur dan met Marc en Sonja aan het zwembad gaan eten - een medium pikante curry van kip en garnaal met rijst en naanbrood. Met twee pintjes (die we in een stenen drinkbeker kregen, want eigenlijk schonken ze geen bier op deze feestdag) en fooi 1500 Rup, zo'n 15 €. Voor twee wel te verstaan. Aan eten zullen we hier niet arm worden, aan souvenirs misschien wel.

Maandag 27-01-2014 Mahabalipuram

Om 9 uur ontbijt in het hotel, lekker Indisch eten, vegetarisch maar zeer rijke smaken - toch voor wie dat 's morgens lust. Er was ook toast met boter en jam. We zijn dan de verschillende tempels in de omgeving gaan bezoeken, waaronder een zeetempel (shore temple), en ondermeer een bas reliëf in een rotswand, het grootste ter wereld, 27 m lang en 9 m hoog.

Tussen de middag hebben we een eenvoudige rijstschotel gegeten, goedkoper dan een fles bier.

Om vijf uur waren we te moe om nog verder te slenteren, het was ook vrij warm! Marc en ik zijn een pintje gaan drinken in het hotel (vóór de kamer, naast het zwembad mocht niet, en het bier werd gebracht onder een handdoek. Ik denk dat ze geen tapvergunning hebben). Frida en Sonja zijn toch nog naar "een winkeltje" geweest om wat stof te kopen voor Marleen, maar hebben die niet gevonden. Wel veel anders waar ze terug willen gaan naar kijken with the husband. Dat gaan we dan om zeven uur doen voordat we ergens gaan eten. Eerst een lekkere verfrissende douche nemen!

Het is dan toch lichtjes anders gelopen: eerst wat gelezen / geslapen, om zeven uur in het juwelenwinkeltje, en niet om één ding te kopen... Voor Frida twee kashmina sjaals, een collier in vol zilver, een armband en oorbellen. Alleen, we hadden niet genoeg cash bij, en een American express moesten ze niet hebben. Ze hadden liefst op zijn minst een deel cash Dus ik terug naar het hotel om euro's te wisselen (de koers is in het hotel zeer goed) maar ze hadden onvoldoende rupies in huis. Geen probleem, binnen de tien minuten zouden ze vers geld hebben. Ik dus terug naar de winkel om te zeggen dat ze wat geduld moesten hebben. Tot onze verbazing kregen we alle goederen mee, met de raad eerst rustig te gaan eten en achteraf dan te komen betalen. Zo'n verregaand vertrouwen! We moesten

zelfs geen naam of kaartje achterlaten. Ik dus terug even naar het hotel om te zeggen dat ik het geld pas na het eten zou komen ophalen, maar het was er al. In het stadje hebben we dan in een behoorlijk restaurantje lekker geeten, alleen heeft het zeer lang geduurd: ze hebben niets in huis en alles wordt vers bereid. Dus wel heel vers en goede kwaliteit. Bier was weer een probleempje. Ondertussen weten we dat bijna geen enkel restaurant een tapvergunning heeft. Dus het bier moet ook buitenshuis gekocht worden, wordt in een groezelige zak binnengebracht (gekoeld) en dan in tinnen bekertjes geserveerd. De fles met de rest moet dan verdoken op de grond worden geplaatst. En voor een extra fles is het weer hetzelfde spelletje.

Dinsdag 28-01-2014 Mahabalipuram

Om halfacht met de bus naar enkele tempels in een naburig dorp. Hindoe tempels, waar een centraal deel voorbehouden is voor "echte" Hindoes, dwz Hindoe van geboorte. Er waren heel wat mooie beeldhouwwerken etc te zien. En sommige mensen vroegen expliciet om op de foto te mogen staan, ze moesten dan juist het resultaat eens zien. Eén vader wou dat ik zijn kind fotografeerde en hem dan een afdruk bezorgde. Ik kon hem niet uitleggen dat dit niet ging, en van een e-mail adres begreep hij helemaal niets. Ook zat er in een nis van een tempel een uiltje, waarvan juist het kopje te zien was. Hij volgde alles wat er onder hem gebeurde.

Tegen één uur zijn we dan gaan eten in een restaurant van een grote familieketen (met vestigingen in ondermeer Dubai, Parijs, Londen en New York. Wel uitsluitend vegetarisch en absoluut geen bier. Ook geen bestek, iedereen eet hier met zijn handen... Het was wel lekker, en licht verteerbaar. En goedkoop: anderhalve € pp, Pepsi inbegrepen. Daarna ben ik toch in een weldoende slaap gevallen tijdens de terugrit, en om 4 uur waren we in het hotel. Frida is gaan zwemmen, ik heb de foto's op PC en back-up stick gezet en ondertussen wat gelezen. Nu zit aan het zwembad wat te schrijven, terwijl nu en dan "vuurwerk" wordt afgestoken (het is nog klaarlicht). Ik vermoed dat dit is om te voorkomen dat het gaat regenen, er zijn nogal wat wolken en er komt een hoogwaardigheidsbekleder van de Nationale Partij op bezoek, dus de feestelijkheden mogen niet uitregenen.

Vanavond gaan we in een Blue Elephant eten. Dit was een goede keuze: relatief snelle bediening en supervers, zeer lekker en naar onze normen weer goedkoop. En het bier werd weer binnengesmokkeld....en morgen vertrekken we pas om halfnegen naar de volgende stad.

Woensdag 29-01-2014 Mahabalipuram

Pondicherry Hotel Green Palace 140, Maraimagal Adigal Salai Near New Bus stand Pondicherry India +91 (0) 4132206000

Om halfnegen vertrek met de bus naar Pondicherry. Dit is zowel de naam van een oud-Frans stadje aan zee als van een eigen "staat" met eigen belastingen etc. We verlaten dus de provincie Tamil Nadu. Er was al vlug een oponthoud door een gekantelde vrachtwagen: een kleine oude vrachtwagen die erg overladen was en waarvan de lading in een bocht was gaan schuiven. Er waren reeds twee hijskranen hem aan het rechtekken (die waren toevallig in de buurt aan het werk). Vermoedelijk waren er geen ernstig gewonden. Ergens hebben we een

oude ruïne van een Hollands fort bezocht waar er nog enkele graven waren met leesbare Nederlandse tekst.

Het verkeer in Pondicherry (of Pudducherry) is zeer druk en in onze ogen zeer hectisch. Iedereen toetert constant, niet omdat er gevaar is maar om zich aan te kondigen... Druk druk druk, en toch verloopt alles vlot, waarschijnlijk veel vlotter dan met verkeerslichten (die er wel zijn uiteraard maar alleen op grote kruispunten, en dan steevast met de aanduiding hoeveel seconden het nog rood of groen zal zijn). Om een uur vertrekken we met Marc en Sonja naar de kust, zo'n uurtje gaan. Wel een belevenis in al die drukte. Er zijn bijna overal voetpaden, maar je kan er bijna nergens op lopen door gaten in de riolering, bomen, struiken, stalletjes, afval, werken... Gelukkig kunnen we in de schaduw van de bomen lopen, want de zon steekt. Aan het strand is het wat frisser door de felle wind. We lopen langs het strand naar "Le Café". Je waait er bijna weg, maar dat doet deugd. Helaas geen bier, en de helft van wat er op de kaart staat hebben ze niet. Een lasagne dan maar. Helaas waren dat wat groenten en tomatensaus overgoten door een lichte béchamel zonder al te veel kaas, en geen deegwaren. Maar wat wil je voor anderhalve euro. De eerste die opgediend werd was voor Frida. Toen die op was kwam mijn schotel, een gratin van kip: hier hetzelfde, maar dan kip i.p.v. groenten. Ondertussen kreeg Sonja haar gebakken tonijn met een niet al te smakelijk broodje met champignons. Marc zijn geduld was ondertussen al over het kookpunt heen, want hij had nog niets gekregen. Zijn "lasagne" kwam pas lang nadat ik gedaan had met eten. Geen aanrader dus. Alleen Frida's cappuccino was OK.

We liepen dan verder langs het standbeeld van Ghandi, waarvan ze het betonnen baldakijn aan het schilderen waren. Maar ook Ghandi zelf en het marmer errond kregen verfspatten. En je moest er met een boog omlopen want anders voerde de wind de verfspatten tot op je kleren. Oude kraampje op oude fietswielen waren een dankbaar foto-onderwerp. Op de Franse ambassade wappert de Franse en Europese vlag. De straatnamen en sommige verkeersborden staan hier in het Frans aangeduid, soms met Engelse of Hindoe vertaling.

We moesten daarachter ergens een huis vinden waar de twee leiders van een in 1960 gestichte sekte begraven liggen: de Aurobindo Ashram. Je mag daar niet binnen met een fototoestel, en je mag er niet spreken. Omdat dit mij niet interesseert, stel ik voor om buiten te blijven met de fototoestellen en op het schoeisel te letten. Frida had echter dramkrampen zodat we eerst een cafeetje gingen zoeken. Niet zo evident. Een behulpzame Indiër toonde ons de weg, maar je moest wat rondlopen want de weg was onderbroken door een greppel waarin een leiding werd gelegd. Die greppel werd op de leiding eerst afgevuld met fijn nat zand, maar hoe! Op een plaats lag een berg zand, en daar werden zakje gevuld met twee of drie scheppen zand, en die werden dan op het hoofd gedragen naar de plaats waar ze moesten zijn, leeggekiepert, en dan aangetrapt door een mannetje in de greppel. Primitiever kan moeilijk. Als we dan eindelijk bij het cafeetje kwamen hadden ze (uiteraard) geen diet cola op Pepsi. Ik vroeg een thee, maar dat hadden ze ook niet. Frida vroeg of ze naar het toilet mocht, maar ze hadden geen toilet... Dan maar verder gelopen, maar nergens iets te vinden, tenzij een hotel. We vroegen of Frida naar het toilet mocht, mits betaling. Maar nee hoor, geen toilet. Bij aandringen: alles is bezet... Gelukkig zijn ondertussen de krampen wat verminderd, en na een tijdje vonden we Marc en Sonja terug die

het huis hadden bezocht. Op dat moment zagen we ook de man die de uitleg naar het cafeetje had gegeven en die vroeg of alles OK was. Toen hij ons verhaal vernam mocht Frida direct naar het toilet in zijn winkel. En wat raadt ge, hij verkocht daar juwelen en zijde en kashmina. De dames hebben er naar hartenlust geshopt, en de heren hebben hun portefeuille bovengehaald om met plastic geld te betalen. We zijn dan nog naar een Ganesh tempel geweest, waar ik ook maar buiten ben blijven wachten met de fototoestellen. Ook daar was het niet de moeite dat ik nadien nog zou gaan kijken. Tegenover de tempel worden om zes uur kokosnoten kapot gegooid. Mensen die een belangrijke beslissing willen nemen vragen eerst advies aan een "priester", die hen dan adviseert op een bepaalde datum (afhankelijk van de sterren etc.) x-aantal kokosnoten aldaar kapot te gooien. Als dat lukt dan moeten ze de beslissing nemen, als er minstens één kokosnoot niet breekt, dan wil dat zeggen dat Ganesh er niet mee akkoord gaat, en dat ze dan maar beter afwachten of andere plannen maken. We hadden nu genoeg gezien, en vonden een hotel waar je cocktails kon drinken. Niet dat we dat gedaan hebben want we vertrouwen het ijs niet. Maar ze hadden wel Carlsberg, gebrouwen in Indië, lekker koel, in flessen van 660 ml. Dat deed deugd. Ondertussen werd het geleidelijk donker en zochten we het restaurant zegels op in de "Rue Dumas street". Een mooi etablissement waar we op het eerste verdiep op het terras konden eten, met uitzicht op de Golf van Bengalen, weliswaar in een strakke maar warme wind. Hier was het eten goed, zeer goed. Wel wat duurder, nl 2000 rupie voor ons gevierden, dat is zoiets van 24 €, of 6€ pp. Om terug naar het hotel te gaan namen we een gemotoriseerde riksja, waar we net met 4 in konden. Wel heel speciaal in het donker tussen al dat druk vloeiend en toeterend verkeer. We waren overeengekomen voor 100 rupie, maar eens aangekomen vroeg hij toch 150 rupie, wat we maar gegeven hebben.

Donderdag 30-01-2014 Pondicherry - Darasuram - Thanjavur

Star Residency 20/1A, SM Road Tanjore Thanjavur India +91 (0) 4362276333 +91 (0) 4362276336

Ontbijt om halfzeven, dat begint al wat meer op een Djoserreis te trekken. Om halfacht vertrekt de bus, naar ... tempels uiteraard. De eerste ligt in Chidambaram, en is een Nataraja tempel, bestaand uit vier grote torens vol veelkleurig beschilderde beelden, met centraal en hier en daar apart een lagere tempel waar je niet met fototoestel binnen mag. Er is ook een grote vierkante vijver met vies smerig water waarin je een ritueel bad kan nemen. Het krioelt er van gelovigen die zowat alle goden aanbidden of eraan offeren. Er zitten ook zeer veel bedelaars, wat niet zo aangenaam is. Na zowat een uur gaan we terug buiten de poort onze sandalen zoeken en trekken we naar de bus, om een eind verder een boottocht te maken door een mangrove. Aangenaam verfrissend. Daarna nog een uurtje rijden naar een restaurant, maar dat is wat langer uitgevallen dan gepland, het was ruim halfdrie en de meesten waren groen van de honger. Tot ergernis van vooral Marc was er geen bier te krijgen, maar ik was al heel blij dat ze een diet coke hadden. Ik at garlic Naan (brood) met een paddenstoelen massala (curry). Eigenlijk best lekker en veel meer dan ik op kreeg. We zijn dan nog een beetje verder gereden naar de Darakuram Chola tempel nabij Kumbakonam. Hier is het heel rustig. Er zijn hier geen kleuren gebruikt, en het

beeldhouwwerk is er hier en daar zeer fijn. Ergens in een duistere plaats staat een vrouwelijk symbool met een mannelijk symbool erin, een Linga, waar een priester een gebedje uitsprak voor mij en me een witte stip op het voorhoofd smeerde. Uiteraard in ruil voor een donatie. Ook hier draait alles om geld, maar helemaal niet agressief, men laat je min of meer de keus. Een deel van de tempel zijn allemaal gebeeldhouwde zuilen die het plat dak dragen, zonder wanden. Rondom de tempel is een groot grasveld met Tamarindebomen. Daarna nog een rit van 35 km naar Thanjavur, waar we twee nachten verblijven. Na veel getoeter en gewriemel bij het binnenrijden van het dorp of de stad kwamen we tegen zevenen aan in het hotel, dat er maar zus en zo uitziet. Het eten zou er goed zijn, gelukkig maar want de restaurants liggen er een eindje vandaan.

Vrijdag 31-01-2014 **Thanjavur**

Vrije dag, dus we slapen wat langer. Gelukkig maar, want midden in de nacht werden we gewekt door de GSM, met de boodschap dat Opa was opgenomen in St Lucas. Gelukkig bleek het na een eerste onderzoek niet zorgwekkend te zijn, en konden we verder slapen. Mijn telefoon maakte me toch nog eens wakker met de mededeling dat de prijs van mijn abonnement overschreden is, wat geen kwaad kan.

Na het ontbijt, naar keuze continentaal westers of Indisch, hebben we een motorriksja genomen naar de grote tempel. Die heeft zeker zijn naam niet gestolen, hij bestaat uit meerdere brede torens, waarvan de voornaamste naar schatting 60 meter hoog is, en waar bovenop een mooi gebeeldhouwde monoliet van 80 ton staat! Men heeft een helling van 6 km gebouwd om die steen daar te krijgen.

Er is vrij veel begankenis in het tempelcomplex, mensen van allerlei pluimage, rijk en arm, voor het grootste deel Indische Hindoes. Er worden vele korte gebedjes gehouden en veel gezegend en geofferd. We kregen ook een witte stip op ons voorhoofd. De beeldhouwwerken zijn meestal heel fijn, en zijn lange rijen Lingams in de zuilengangen aan de rand van het complex, en ook nog een aantal zeer oude muurschilderingen waarvan sommige de tand des tijds niet hebben weerstaan. Raar dat men niet meer restaureert. Economisch gezien ook raar dat men geen entreegeld vraagt, maar je mag wel altijd en overal offergaven doen.

Daarna hebben we terug een motorriksja genomen naar een goed hotel om er in de tuin naast een klaterende waterval aan het zwembad een pintje te drinken en lekker te eten. We kregen er een SMS die ons geruststelde betreffende Opa. Daarna zijn we te voet naar "het paleis" gegaan, toch weer wel een hele belevenis in al die drukte en getoeter. Daar hebben we wel inkom moeten betalen (er waren daar dan ook geen offers te geven), maar het was zeker de moeite waard: zeer oude boeken, sommige met prachtige miniaturen, die echter slecht bewaard worden (gewoon in glazen kasten, zonder vochtigheid en temperatuurregulatie). Voorts een prachtige verzameling bronzen en stenen beelden vanaf de negende eeuw tot nu. Met een motorriksja zijn we terug naar het hotel gegaan om eerst onze dorst te lessen, te douchen en te eten.

PS voor Cathy: ik heb zo goed als geen tandpijn meer... Goed hé?

Zaterdag 01-02-2014 Thanjavur - Madurai Star Residency No 43 & 44,

Collector Office Road Madurai India +91 (0) 4524343999 +91 (0) 4524343970

Het is echt wel een rustige reis dit jaar: we vertrekken alweer laat, rond 8 uur. Onze eerste stop is in het stadje Trichy met de rotstempel op een z.g.z. 3800 miljoen jaar oude rots, dus alweer een heilige plaats. Meer in het centrum is een heel grote tempel die we gaan bezoeken. Het is een complex met verschillende indrukwekkende torens (soort piramide met rechthoekige basis, die naar boven toe verdiep per verdiep verkleint, +- 25 verdiepingen hoog met een grote hoge doorgang in het midden). Als je door de eerste "poort" bent doorgelopen, dan zie je de volgende wat kleinere toren en daarna nog... hier zijn er nog gewone straten, maar vanaf een bepaalde doorgang moet je je schoenen uitdoen en daarna zijn het praktisch alleen nog voetgangers. Je komt dan in een ommuurde zone, waarin verschillende tempels staan. Ergens kan je op een dak gaan staan zodat je wat meer overzicht hebt op dit uitgestrekt complex van kleine en grotere kleurrijke tempeldaken, er is er één gouden bij; in de verte haaks op de eerste staan nog een paar hoge torens. Het is er een drukte van jewelste met allemaal "devote" (ik zeg liever naïeve) mensen, die in alle eenvoud en vaak lachend overal een gebedje doen, een beeld aanraken, een zegening krijgen, wat kleurstof op het gezicht smeren (wit, rood of geel), zich overgieten met een lepeltje water dat ze van een routinewerkende eerder norse priester krijgen, die dan ook heel even een koperen of gouden conisch hoedje op hun hoofd zet, en ga zo maar verder. Er branden veel ghee kaarsjes, wat mooi uitkomt in de donkerder delen van de tempels. Nogal wat mensen vragen om op de foto te mogen staan, en bedanken je daar dan voor. Vreemd, maar leuk. Het is een heel interessante ervaring, je moet je er laten in onderdompelen en observeren, niet denken, dat kan achteraf wel. Ik vond dit de mooiste en meest interessante tempel tot nu toe. Na een tweetal uur hadden we terug afspraak met de bus, die we in al het geharrewar toch gevonden hebben.

We reden nog een kwartiertje naar een familierestaurant (Lakmish). We moesten daarvoor nog een stukje te voet gaan, in een drukte vergelijkbaar met de Gentse feesten maar dan met toeterende motorriksjas, brommers, fietsen, auto's en soms een bus of kleine vrachtwagen; langs de weg overal stalletjes die letterlijk alles verkochten. In het restaurant was plaats gereserveerd op de eerste verdieping, waar er airco is; dat deed goed, want de temperatuur was flink opgelopen. Het werd weer een vingermaaltijd. En vegetarisch. En lekker. En goedkoop (1,5€ met een vers fruitsapje granaatappel erbij).

Het toilet was wat anders, ik zal het maar best niet beschrijven. Daarna verder met de bus naar Madurai, waar we tegen 5 uur aankwamen. Naast het traditionele welkomstdrankje kregen we elk een bloemenkransje omgehangen. Frida en ik zijn achter de hoek geld gaan wisselen bij een erkende moneychanger, tegen een redelijke koers. Maar hij vroeg twintig minuten, want hij moest het geld elders gaan halen. Ondertussen geprobeerd wat te babbelen met de twee andere "bedienden", een jongen die graag Engels wou spreken maar die zo'n slechte uitspraak had dat we hem haast niet verstonden, en een moslima die achter de computer zat (waarop ze films bekeek) en graag foto's liet zien van haar zootje en haar echtgenoot en de rest van de familie. Ze wilden ook dat ik een foto van hen maakte.

Het was alweer halfzeven als we terug in het hotel waren. We zullen op het dakterras dineren.

Zondag 02-02-2014 Madurai

We hebben een vrije dag. 's Morgens gaan we de grote tempel bezoeken, maar we laten fotocamera's en gsms in het hotel: die zijn sedert vorig jaar verboden, waarschijnlijk wegens wangedrag van sommige toeristen die toch fotografeerden waar het verboden was. Voor hindoes zijn de regels minder streng. Deze tempel bestaat ook weer uit 4 grote poorten in torens op de vier windstreken, met centraal dan de eigenlijke tempels. In het heiligste deel mogen alleen hindoes komen, maar voor ons is er enorm veel te zien. Er is ook een grote vierkante vijver voor rituele baden, en daarrond gonst het van families met bruidjes. Vandaag zullen er immers 300 huwelijken zijn. Het is dan ook Zondag, en de sterren en de planeten staan gunstig. We hebben twee huwelijken zien voltrekken, waarvan er een met een Maleisische bruid, waar de familie met ons begon te praten en wat uitleg gaf. Alles met de meest prachtige kleren en kleuren die je je maar kunt indenken. Er is aan de oostelijke poort een zaal met duizend pilaren, allemaal prachtig uitgebeiteld met dieren en taferelen. Terug buiten en geschoeid gaan we naar een restaurant in de buurt, opgegeven door Djoser. Na wat zoeken komen we tot de bemerking dat het deze middag gereserveerd is voor een trouwfeest. Dan maar naar een ander aangeraden hotel, waar we op het dakterras lekker hebben gegeten. Met de motorriksja zijn we terug naar het hotel gereden om de camera's op te halen, en we konden niet aan de verleiding weerstaan om een siësta te nemen alvorens naar het Ghandi museum te gaan. Dit is een uitermate mooi gebouw, langs buiten toch. Binnenin is er een interessante tentoonstelling over Ghandi's leven en idealen, een deel van het gebouw is echter in renovatie. In de boekenstal valt niet veel te beleven, er staan wel heel veel titels te koop. We hebben dan terug een motorriksja genomen (na eerst fietsriksja's te hebben afgewezen omdat die er veel te veel tijd overdoen, maar ik heb ze ieder toch iets toegestopt - waarvan ze verwonderd waren). Zo kwamen we terug aan de grote tempel, waarvan we de torens van buiten konden fotograferen. Na de rondgang reden we dan terug naar ons hotel. Onze riksja werd echter door de politie staande gehouden, bleek dat we overladen waren (" op de achterbank en 1 naast de chauffeur, en dat mag niet. Hij moest 200 rupies boete betalen. En wij moesten nogal lang wachten, in het donker vonden we onze DEET niet en ondertussen was er een zwerm muggen op ons af gekomen. Onze rit kostte 100 rupies, maar we hebben de driver er 200 betaald waarmee hij zeer tevreden was. We hebben daarna terug op het dakterras van het hotel gegeten, na een smakelijke gin-tonic.

Maandag 03-02-2014 Madurai - Periyar nationaal park

Hotel Ambadi
Ambadi Junction Idukki Periyar NP India +91 (0) 4869222193 +91 (0) 4869222192

Een rustige busrit deze ochtend. Wel stopte de chauffeur regelmatig om te gsm'en. Bleek dat zijn vader in kritieke toestand was opgenomen in het hospitaal. Hij zou ons nog tot aan het hotel brengen, en dan met zijn bus naar "huis" rijden; ondertussen had hij reeds een andere bus met chauffeur en bijrijder besteld, en die stond al aan het hotel als we er toekwamen. Onder de baan

hebben we even halt gehouden bij een grote dorpswasplaats aan een rivier met waterval. Allemaal nog heel primitief! Ons hotel ligt in Kumily, het eerste dorpje in de deelstaat Kerala. De grensovergang is met een slagboom, en het duurt tamelijk lang voordat de chauffeur alle formaliteiten vervuld heeft. Kumily is gekend als de kruidenstad, en je ziet i.d.d. overal Spice super Markets. We eten een kleinigheid in het hotel, waar ook toeristen uit andere hotels komen eten. We hebben elk een kamer in bungalowtjes, in een mooie stijl opgetrokken. Binnenin is het echter zeer basic: bedden met een plank en daarop een dunne harde matras, geen stoelen binnen, een vrij grote badkamer met schaarse verlichting en permanente verluchting zonder muggengaas. De douche werkt gelukkig goed, maar maakt weer alles nat. Bij anderen werkte de douche pas als je de kraan van de lavabo opendraait. Om halfdrie vertrekken we met onze nieuwe bus (nou ja nieuw? Een beetje een rammelbak met gelukkig goede en ruime zetels) naar een thee plantage waar we een rondleiding krijgen met een PowerPoint voorstelling over de theeproductie, wat we daarna in de fabriek zelf kunnen zien. Maar daar is er zoveel lawaai dat je niet kunt spreken. De thee die hier gemaakt wordt (Conemara) is niet bepaald van de beste categorie, dus we kopen er niets. We rijden dan een eind terug om te stoppen bij een specerijenplantage, waar we een interessante rondleiding krijgen. Ik denk dat achteraf iedereen er wat specerijen gekocht heeft. Ik kocht cacao, garam masala olie, en 5 vanillepeulen. Om halfzeven waren we terug bij het hotel, we gaan vanavond iets verder te voet eten in het bamboecafé. Helaas: geen bier en geen Wi-Fi. Vermits ons hotel ook geen Wi-Fi heeft gaan we elders iets zoeken. Chrissies zou goed zijn, maar op de donkere weg ernaartoe vonden we het niet; aan de rechterkant bleek er een nieuw restaurant te zijn, via een smal pad van 100 m. Wie niet waagt niet wint, en we hadden geluk. Zeer lekker eten, bier, maar geen wifi. Die zal dan maar moeten wachten op een andere gelegenheid.

Dinsdag 04-02-2014 Periyar NP

Vrije dag. We gaan het Periyar Tiger Reserve bezoeken. Tijgers zitten er bijna zeker niet meer, wel nog wilde Indische olifanten, maar om die te zien moet je een tweedaagse tocht met gids doen. Toegang 300 rupies pp, en dan op zoek naar het begin van de self guide trail. Niemand weet waar het is of wil het zeggen, ze proberen ons een guided tour aan te smeren, of een boottocht... We kwamen twee Engelse toeristen tegen, die ons wisten te zeggen waar het beginpunt is, vlakbij de ingang. Vanaf dan was het pad keurig aangeduid met afbeeldingen van allerlei vogels op stenen platen. Het was een zalige wandeling, in de lommerte van het bos, want niettegenstaande dat we op 900 m hoogte zitten werd het toch al vlug warm. Zeer veel vogels gehoord en gezien, sommige kunnen fotograferen. Ook "wilde" zwijnen gezien, en de reuzeneekhoorn, het mooist gekleurde zoogdier dat ik ooit gezien heb, en hij bleef een hele tijd stil zitten op een tak in de zon. 's Middags hebben we in het hotel gegeten, en aan de overkant nog wat kleren gekocht. Om 3 uur zijn Frida en Sonja naar een massage geweest, Marc en ik zijn een fles koel bier gaan kopen. Dat is wel niet gemakkelijk. Je moet weten waar, en die jongen van dat winkeltje ging zijn vader halen, en dan moesten we met hem in het winkeltje ernaast, een "reisbureau", waar we moesten blijven wachten tot hij met de gevraagde waar terg kwam. En dat voor 125 rupie voor een fles van 660 ml.

We hebben ze uitgedronken op het terrasje van onze "bungalow", met de e-reader in de hand. En ondertussen nog wat vogels gefotografeerd. Om halfzes vertrokken we naar een zaaltje in het dorp voor een voorstelling van gevechtssporten. Dat was wel vrij spectaculair. Daarna zijn we met een deel van de groep naar het restaurantje van de vorige avond gegaan.

Woensdag 05-02-2014 Periyar NP - Vandiperiyar - Kovalam

Ontbijt om kwart na zes, want vandaag is het een lange busdag. Tot hiertoe zijn de wegen bijna prima geweest tot onze verbazing, maar vandaag zitten er heel wat slechte stukken tussen. We stoppen even aan een kerkje, dat heel mooi gelegen is tussen de theeplantages. Wat verderop kijken we even naar een rubberplantage. We houden een koffiestop, en tegen de middag houden we halt aan een klein restaurantje waar het heel primitief is, alles staat er alleen in het plaatselijk schrift aangeduid, en het was er eigenlijk niet proper. Een vegetarische curry en een paroty brood (of toch zoiets, pavarotti -;), Neen het is paratha) met een Pepsi gingen er toch lekker in, voor nog geen euro pp.

Om halfzes waren we al in het hotel, een resort aan een smalle slechte zijweg, maar wel mooie kamers met ijskast, en een mooi zwembad temidden van een verzorgde tuin. Slecht een 50m van het strand van de Arabische zee. En er is Wi-Fi voor 55 rupie per uur. Vanavond eten we hier aan het buffet. Maar het bier moeten we aan de receptie bestellen, die gaan het dan buiten kopen, en je moet het zelf koelen.

Ne het eten waren er uiteraard nog wat flessen over, we hadden er immers voor de hele groep 25 besteld voor twee dagen. Maar vermits ze het niet in voorraad mogen hebben, kwamen ze 's avonds aan ieder van ons vragen wie de rest van de flessen moest hebben. Uiteindelijk hebben ze zeven flessen bij Julia, de reisleidster afgezet.

's Avond ben ik met Pascal en Roland op hun terras nog wat whisky gaan drinken, mijn fles moet immers leeg zijn als we terugkeren.

' Nachts heb ik voor het eerst deze reis diarree gehad, met Barexal was het vlug over.

Donderdag 06-02-2014 Kovalam

We besluiten wat uit te slapen en na het ontbijt naar het strand te gaan. Daar geraak je moeilijk op, want overal lopen de rioleringen van de vissershuisjes langs het strand naar zee maar vormen dan dwarse waters, een soort kelletjes, waar we liever niet doorheen baadden. Maar uiteindelijk is het ons toch gelukt na een eindje te lopen langs het kustweggetje. Er zitten heel wat vogels in de drassige beemten, en er vliegen ook ontzettend veel roofvogels over. Op een bepaald moment was er een gevecht tussen hen. De golven aan de Arabische zee zijn bij momenten zeer krachtig, wat een mooi schouwspel geeft in de zon. Tegen de middag zijn we een biertje gaan drinken op het terras bij Marc, en daarna hebben we een lichte lunch genomen in het restaurant. De rest van de namiddag hebben we aan het zwembad gesleten, en 's avonds nog eens het buffet genomen in het hotel (gelukkig nu andere gerechten)

Vrijdag 07-02-2014 Kovalam - Aleppey

We vertrekken pas om 8 uur, om een stop te maken na zo'n 50 km bij de slangentempel. In de tempel zelf zitten helemaal geen slangen, maar alles staat in het teken van de slang. De tempel is grotendeels in hout, met enkele mooie houtsnijwerken. Echtparen komen hiernaartoe om zwanger te geraken. Er staan enorme aluminium offerblokken... toch overal hetzelfde. En als het gelukt is, als de natuur haar werk heeft gedaan, dan komen ze terug met de baby, die in een vergulde weegschaal wordt gelegd, en de andere schaal wordt dan gevuld met rijst en bloem e.a. Buiten staat een bijzondere boom met bolronde vruchten ter grootte van een kokosnoot, en mooie geurige bloemen. Ik trok ook een foto van het naambordje, maar dat is in het Hindi...

Om verder naar het hotel te rijden in Aleppey hadden we meer tijd nodig dan verwacht, het verkeer was enorm druk. De weg was nochtans goed, zoals het merendeel van de wegen hier.

De provincie of deelstaat Kerala is wel bijzonder: enkel hier zijn er meer vrouwen dan mannen, er is een beter onderwijs en betere gezondheidszorg. En er zijn ook heel veel rode vlaggen te zien, vele met hamer en sikkel erop. De communistische partij is wisselend met de congresparty aan de macht. Er zijn ook vrij veel kerken en enkele moskeeën (die hoor je vooral: ook hier houden ze hun manieren niet en roepen ze luidruchtig op tot het gebed).

Pas om 3 uur waren we in het hotel, we zijn direct gaan lunchen. Waarschijnlijk is dit de beste keuken die we hebben gehad, echt heerlijk. Ik at Kasmiri chicken curry, exclusief! Marc en Sonja vroegen het recept van wat ze gegeten hadden, en kregen het ook netjes uitgeschreven, tot vreugde van ons allemaal en ook van het personeel en de kok.

We zijn daarna naar het strand gegaan met een motorriksja (3 km), waar Frida een kamelenritje maakte. We hebben er gewandeld tot zonsondergang. Er was een restant van een pier uit de tijd van de Britten; er restte nog enkel wat verroest ijzer, toch dankbaar voor foto's. De vuurtoren staat er deels tussen de bomen.

Het diner namen we uiteraard terug in het hotel, ik nam nu mutton mappa, ook bijzonder goed. En met bier...

Zaterdag 08-02-2014 Aleppey, backwatertocht

Ook het ontbijt was hier beter dan gemiddeld. Pas om halftwaalf vertrokken we met de bus naar de homestay boats om op de backwaters te gaan varen. Het grootste deel van de bagage blijft in de bus, we blijven de nacht slapen op de boten: ieder koppel heeft een slaapkamer, er is een boot met vier slaapkamers, een met drie, en twee met twee voor onze groep van 20. Aan de aanlegsteigers is het bijzonder druk: alle boten vertrekken rond twaalf uur, en komen 's anderendaags terug tegen negen uur. Er zijn enkele honderden boten... Het middagmaal wordt op elke boot afzonderlijk klaargemaakt en bestaat uit 5 verschillende bijgerechten (groenten en curry's) rijst en een gebakken visje. Voor de liefhebbers brachten ze nog een potje met pikante saus met mango: er bleef niets van over. We hadden ook ons eigen bier meegenomen.

Om 4 uur kregen we koffie met gebakken banaan; ondertussen hadden we reeds tientallen foto's genomen, eerst van de processie van al de woonboten totdat die zich in de verschillende "kanalen" hadden verspreid.

We legden nog eens aan voor de bemanning; ze vroegen of we een wijntje wilden als aperitief. Wat we niet afsloegen uiteraard; dat gingen ze daar dan kopen. Tegen vijf uur legden we nog eens aan op een drukke plaats, waar een winkeltje was en we wat cola en diet coke kochten, en vers gevangen grote gamba's (zes stuks is anderhalve kilo voor 22 €, wat voor de lokale normen wel erg duur is. De bootskok stond erbij, en vertelde ons hoe hij ze ging klaarmaken als voorgerecht. Want het hoofdgerecht is inbegrepen in de tocht.

Het wijntje smaakt lekker, is eerder iets dat naar een sangria smaakt maar wel voller. Bij de tweede fles gaan we aan tafel, en eten eerst onze heerlijke gamba's op; de pootjes zijn apart klaargemaakt in een pikant sausje. Voorts is er een kip curry, aardappelen met tomaat, tomaat met yoghurt en nog een andere groente, orka's, nog iets dat pad heet, uiteraard rijst en een Indiase broodsoort, en ananas.

Daarna hebben de mannen nog wat van mijn whisky gedronken, en hebben we ons geamuseerd met foto's in het donker te maken en wat te babbelen met de reisgenoten die in de ons aanliggende boot zitten. En dit allemaal in open lucht, zonder last te hebben van de muggen met dank aan DEET en antimug wierrook. We merken dat een bemanningslid van een andere boot zich in de rivier gaat wassen en even in het donker rondzwemt. Om tien uur gaan we slapen.

Zondag 09-02-2014 backwatertocht - Cochin

's Morgens vroeg werd de stilte verbroken door het vogelconcert, nog voordat de zon opkwam. Ik heb er echter niets van gehoord want ik sliep goed. Het ontbijt was verbijsterend lekker: verse fruitsla, pannenkoekjes met warme kokos en honing en kruiden erin, een eitje en toast met confituur. We vaarden nog een goed uur, en zagen nog heel wat mooie natuur en prachtige vogels, waaronder ijsvogels en bijeneters, en uiteraard veel kauwen, roofvogels kleine witte reigers e.a.. We hoorden er nog veel meer dan we zagen.

Dan terug de bus in, die nu een lek had in de airco: de afwatering verliep niet goed en op één plaats lekte het vanboven dichtbij het raam. Bij remmen of optrekken ook op de zitplaats ervoor of erachter. Hopelijk wordt dit in Cochin hersteld.

Ten gevolge van een verkiezingsbijeenkomst was het bijzonder druk, gelukkig in de tegengestelde richting. Tegen de middag waren we al in Cochin, in 1502 als Fort Kochi gebouwd door Vasco da Gama als eerste Europese nederzetting in India. Later kwam het in handen van de Nederlandse VOC en daarna in handen van de Britten. Voordat we aan het hotel kwamen kochten we eerst kaartjes voor een voorstelling van een klassieke Indische dans, een Kathakali. We gingen dan direct met een riksja naar het centrum. Dachten we. De riksja's staakten, omdat de benzine duurder was geworden wensten ze een hogere minimumprijs. We konden na een tijd wandelen in de toch wel vermoeiende warmte uiteindelijk een niet stakende riksja bemachtigen, die ons voor een normale prijs naar het stadsdeel waar we heen wilden zou brengen, op voorwaarde dat wij onderweg zouden binnengaan in een shop. Daarmee krijgt hij nl een nogal goede fooi, en als we kopen krijgt hij ook daarop een procentje. Het was een chique shop, we kochten er een olifantje en een kaarsensnuit. Marc en Sonja kochten mooie glasonderleggers in marmer met inlegsteentjes.

We zijn dan eerst gaan eten in Drop in restaurant, behoorlijk goed, maar bier was niet van de partij. Vooral voor Marc is dat lastig, want hij lust geen water, en cola is ook niet zijn lievelingsdrank. Dan zijn we naar Fabindia gegaan, de winkel waar Julia haar kleren koopt. (in dit stadsdeel is maar een klein filiaal, voor het grote magazijn moet je een veer nemen naar het nieuwere stadsdeel). We kochten er allemaal wat, en plastic geld moest bovengehaald worden. We hebben nog wat rondgewandeld, ondermeer langs de zee, waar met grote kruisnetten gevist wordt (nu alleen nog voor de toeristen). We kochten van straatventers iets leuk voor Arthur. En dan waren we droog van de dorst, en vonden we een bar achteraan in de tuin van een oud chique hotel waar de Queen en Indira Ghandi nog zijn geweest. We dronken er een biertje en kregen er vers gebakken Indiase chips bij. Dan was het tijd om naar het Kathakali centre te gaan. Onze riksja man had ons heel de tijd gevolgd - was zo afgesproken - en voorde ons, eerst naar een verkeerd Kathakali optreden, dan naar het goede, en bleef er wachten tot het gedaan was. We waren ruim op tijd, en dat was goed, want de twee spelers worden op de scène geschminkt en dat is geen kleinigheidje. Bij wijze van proloog krijgen we eerst een verbluffend maar lawaaiërig optreden van drie slagwerkers, heel virtuoos. En dan een stukje traditioneel gezang. Daarna kwam eigenlijk het interessantste deel: de uitleg van wat al de vingerbewegingen betekenen, alle mimiek met verklaring, en dan een paar basisbegrippen die aanschouwelijk werden uitgevoerd. En dan begon met het verhaal te spelen, dat echter voor de niet-ingewijden wel wat te lang duurde. Toch heb ik me niet verveeld doordat de mimiek en de expressie zo overweldigend goed waren. Buiten stond onze riksja ons trouw op te wachten - het was al donker - en bracht ons terug naar het hotel, waar hij ons morgen terug komt ophalen voor een rondrit door de stad. We hebben in het restaurant van het hotel gedineerd maar dat was een tegenvaller: een ongezellige luidruchtige zaal, geen al te best eten, geen bier...

Maandag 10-02-2014 Cochin

We doen een rondrit met de riksja van gisteren, die dat voor 100 rupies had beloofd. Maar de staking was voorbij, en nu wou hij toch dat we ons over twee riksjas verdeelden (wat eigenlijk de norm is: max 3 pers per riksja). Uiteindelijk werden het 500 rupies per riksja.

Eerst bracht hij ons naar de wasserij: allemaal handwerk, waarbij de kleren tegen de stenen geslagen worden. Deze arbeid wordt bijna uitsluitend door mannen gedaan, die tot halverwege de onderbenen in het water staan. De was wordt in open lucht tussen touwen gedroogd, en de hemden worden - ook door mannen - met een houtskoolstrijkijzer gestreken; er zijn ook reeds enkele elektrische ijzers, waarvan de bedrading te bedenken laat. Bij het verlaten van de wasserij wordt je er vriendelijk op gewezen dat er een foundation box is. Vervolgens bezoeken we de kathedraal, waar achter het altaar een blauwe hemel met wolken is geschilderd.

Nadien bezoeken we het Dutch Palace: ingang 5 rupies, wij vragen en krijgen afslag tien rupies voor twee. Fotograferen is verboden. De wandschilderingen in de eerste zalen zijn bijzonder, verder niets ophefmakends.

Een uitzichtpunt over de stad willen we niet missen, maar dat bevindt zich uiteraard op het dak van een shop: een zowel een museum als een antiekwinkel met bijzonder mooie stukken, die "gratis" kunnen worden verzonden. Ze hebben

gelukkig ook wat kleinere dingen zodat de vrouwen weer eens tevreden konden gesteld worden.

Ondertussen waren we hongerig en dorstig geworden, en we belandden in Seagull restaurant, aan de oever van de haveningang, dus met uitzicht op zee. Er was nog een tafel vrij op het terras boven het water. En om niet te veel bier te drinken namen we eerst een gin tonic. Die smaakte geweldig, bij de dertig graden met een frisse wind en het geluid van kabbelend water. Alleen mag je niet kijken naar de vuiligheid die in het water ronddrijft, net zoals overal in de straten - het valt op den duur niet meer op. En de bootjes toeteren al even veel als de auto's, riksja's en moto's. Het eten was verrukkelijk; ik at een zelfgekozen vis, gegaard in bananenblad, met een curry en rijst.

Nadien zijn we verder gereden naar het Hollands kerkhof, waar je niet op kan en waar eigenlijk niets te zien is. Daarna naar de Joodse begraafplaats, waar men het gras aan het opstoken was, en waar je eigenlijk ook niets bijzonders kon zien. Aan de overkant daarentegen: een mooie winkel.

Daarna naar de Synagoge. Toch weer op blote voeten, en fotograferen verboden. Wel leuk om zo'n eenvoudige oude synagoge te zien.

Om halfvier moesten we terug aan ons hotel zijn om met de bus naar de boot te gaan voor een havenrondvaart. Onze riksjadrijvers vonden dat niet leuk, want ze wilden ons nog langs een andere shop leiden, kwestie van hun beloning te kunnen opstrijken.

Toen bleek echter dat onze bus nog in herstelling was, en we hebben direct meerdere riksja's besteld.

De boottocht door de haven duurde ruim twee uur, zodat we de zon zagen ondergaan, wat mooie foto's opleverde. De vissersboten aan de oude haven waren een geval apart: geschilderd in allerlei uitbundige kleuren (dat houdt de slechte geesten weg), sommige erg verroest, andere gelijk nieuw, sommige waren ijs aan het bunkeren voor de volgende vistocht, andere waren netten aan het reinigen: kortom een kleurrijke bedrijvigheid onder het toezien van kauwen en roofvogels.

We keerden terug naar het Seagull restaurant waar we een tafel op het terras hadden gereserveerd, voor 4, maar er waren er nog 4 extra die mee wilden. Dat werd dan elegant opgelost met een bijzettafel. Ditmaal, na een gin-tonic, at ik een squid Kerala style, superlekker! Voldaan en moe keerden we met een riksja terug naar ons hotel.

Dinsdag 11-02-2014 Cochin - Mysore

Reeds om 05:30 vertrekken we met de bus: het wordt een lange en moeilijke rit. Het eerste deel valt mee: langs de kust is de weg vlak en breed genoeg. Het ontbijt hebben we meegekregen van het hotel, ik vergeet het op te eten want ik slaap de eerste uren, tot we aan het olifantenverzorgcentrum komen. Hier worden tientallen olifanten verzorgd om een of andere reden: ziekte, gekwetst, oud, of gewoon verloren gelopen. Helaas staan ze allemaal geketend aan voor- en achterpoot. Ze worden wel verzorgd: gewassen, geborsteld, en daarna mogen ze even los om hun eten zelf te gaan halen tussen slurf ben slag tanden en dat te deponeren op hun plaats, waarna ze terug aan de ketting moeten en het mogen opeten; dat gebeurt wel meerdere keren per dag.

De rustigste olifanten kunne worden uitgeleend aan een tempel a rato van 41000 Rp/d, wat neerkomt op 45 €/d, niet bepaald goedkoop. Ze worden daarvoor op een truck gezet, gekaleerd tussen houten balken (ttz boomstammen) en voorzien van een pak palmtakken.

Ik koop nog wat water, en wil gaan plassen maar er is geen toilet.

We vervolgen dan onze rit noordwaarts langs de kust, tot we uiteindelijk ergens aan een klein dorpje een wegrestaurant met airco vinden, waar we een kleinigheid kunnen eten. Het is er niet al te proper, om niet te zeggen hier en daar smerig. Maar er is wel airco, die verdorie op een koude 20 graden staat.

We rijden "vlot" verder totdat we het binnenland in moeten en een bergrug moeten beklimmen. Niet alleen is de weg hier smaller, maar ook drukker en steiler met veel bochten en een aantal haarspeldbochten waar je niet kunt kruisen. Met het zware vrachtvervoer ertussen gaat het traag vooruit, en moeten we soms stilstaan, waarbij we de aapjes kunnen bekijken. Er is ook een ongeluk gebeurd, wat niet te verwonderen is gezien de riskante rijstijl. Eigenlijk is het verwonderlijk dat er niet meer ongelukken gebeuren, maar men rijdt hier op een totaal andere wijze dan bij ons, met meer geven en nemen.

Boven op de pas gekomen is het wat koeler en staan er relatief mooie huizen. Er is ook een hotelschool. We dal zachtjes wat af totdat we aan de grens komen met de volgende deelstaat: Karnataka. Tot ieders verbazing zijn hier geen grensformaliteiten.

Kort daarna rijden we door een groot natuurpark. De snelheid wordt hier beperkt door serieuze verkeersdrempels, op bepaalde plaatsen om de tweehonderd meter. Er zijn herten, wilde zwijnen, wilde olifanten, pauwen en tijgers. We hebben alleen een pauw en enkele herten gezien, en misschien in de verte een olifant. Nadat we een tijdje terug uit het reservaat waren werd het geleidelijk donker en heel moeilijk om te rijden. We waren pas om 20:15 in ons hotel, en zijn direct gaan eten in het park lane hotel, dat een goede reputatie heeft, en terecht

Woensdag 12-02-2014 Mysore, excursie Somnathpur

Vrije dag:

Ontbijt in Park lane

Daarna gaan we het paleis van de sultan bezoeken: heel groot, indrukwekkend en her en daar bijzonder mooi. Maar je mag binnen geen foto's nemen, fototoestellen in een locker achterlaten!. Ik wou mijn toestel in mijn rugzak achterlaten, maar het mannetje zei dat dit veel te groot was en niet in de locker paste; ik zei dat het wel kon, en hij zei: doen het dan zelf! Het paste er ruim in... Het paleisbezoek nam ruim twee uur in beslag, echt de moeite. Alleen was het op het laatst nogal warm aan de voeten als we onze sandalen terug gingen afhalen: de zon had de grond al serieus opgewarmd.

We hadden allemaal dorst gekregen ondanks het water dat we al hadden opgedronken, en we zijn dan maar teruggegaan naar Park Lane voor een pint en een lichte maaltijd.

Daarna naar de lokale markt: de gewone groenten en fruit en kruiden; maar de vleesmarkt was wat anders. Een stapel afgebrande geitenkoppen, die in stukken gesneden worden terwijl de vliegen ze bezoeken; en enkele karkassen van geiten in de zoen. Zouden we vanavond vlees eten???

Omdat ik vroeg naar sandal wood, bracht de driver ons eerst naar een bedrijfje waar allerlei oliën geperst worden, ondermeer sandal wood olie. We kochten er wat, ook Ipanada of zoiets. Daarna werden we gevoerd naar een governmental store waar ze zijde, sandal wood en endere zaken hadden. Heel kwaliteitsvol, de prijs navenant. Maar we vonden wat we zochten. En ondertussen had de verkoper een stuk brons dat Ohm uitbeeld zomaar in mijn rugzak gestoken. Misschien omdat ik het herkende als hij het aanwees, en zeker om mij gunstig te stemmen om nog meer te kopen, wat ook gebeurde. Maar het was allemaal iets dat we echt wilden, en van goede kwaliteit. En vermits in de staatswinkels alle fixed price is kan je niet afdingen.

Alweer was onze keel droog, dus terug naar Park lane voor een pintje. En zoals steeds kwamen we daar andere dorstige medereizigers tegen die ieder hun verhaal van de dag deden.

Daar terug naar het hotel om het verslag te schrijven. Helaas, en dat is onbegrijpelijk want het is een relatief luxehotel, is er geen internet. Misschien vanavond wel in het restaurant waar we het afscheidsdiner gaan houden. Dat kan morgen niet omdat er een aantal dan naar de cinema gaan in Bangalore om eens een Bollywoodfilm te zien.

Donderdag 13-02-2014 Mysore - Bangalore en Vrijdag 14-02-2014 Bangalore - Amsterdam

We staan al op om 6 uur, om rustig te douchen en de koffers klaar te maken. Om 7 uur ontbijt, maar het personeel wil niet voor halfacht beginnen, toch niet voor het Europees ontbijt. Om kwart na acht vertrekken we dan, het wordt een heel lange tocht. We rijden een tijdje langs kleine wegen om nog een laatste tempel te bezoeken, ditmaal een afgelegen tempel, klein vergeleken met de vorigen, en helemaal zonder kleur. Maar uitzonderlijk fijn uitgekapt beeldjes en versieringen. Jammer dat bijna alle neusjes er zijn afgeklopt. Er zijn vandalen gepasseerd, maar wie en wanneer? Mohammedanen wordt geopperd, maar dat is niet zeker. Er wordt nogal opdringerig gebedeld buiten de tempel; het dorpje zelf is nog echt zeer rudimentair. Er is ook een schooltje met 300 leerlingen, maar die kunnen niet allemaal tegelijk in de klassen, er is dus een beurtsysteem. We maken hier onze groepsfoto. Een erg opdringerige Indiase wil er per se mee op staan, ... om dan daarna een fooi te vragen - we gingen er niet op in en hebben de foto na veel moeite opnieuw gemaakt zonder vreemden erop. Dan verder gereden langs kleine wegen naar de autostrade. Middagmaal bij een KFC, eens wat anders. Uiteindelijk komen we aan Bangalore, of Bengaluru. Een stad van 6 miljoen inwoners, voor zover dat getal gekend is, want er zijn heel wat Indiërs die officieel niet bestaan. Jaarlijks komen er 6% bij in deze stad. Er wordt dan ook flink gebouwd en nieuwe wegen aangelegd met twee of drie niveaus. Onze chauffeur is het hier kennelijk niet gewoon, want in plaats van langs de buitenkant van de stad te rijden gaat hij door het (oude) centrum, waar het verkeer muurvast zit. Dat wil zeggen dat iedereen zich toeterend een weg probeert te banen, bussen, vrachtwagen, auto's riksja's, brommers, fietsen en ossenkarren. En voetgangers uiteraard. Plus dat er overal aan de kant van de weg van alles verkocht wordt, zeer veel groenten, alles tussen stof en uitlaatgassen. Na anderhalf uur is de bus er door en rijdt naar het hotel, dat echter aan de overzijde van de weg ligt, en er is een middenberm. Hij moet dus

waar het kan keren, maar had dat verkeerd begrepen en reed een verkeerde weg op... Met weer stilstaand verkeer. Pas tegen zes uur zijn we aan het hotel, we stappen uit, en de bus verdwijnt, zonder de bagage uit te laden... Julia probeerde de chauffeur telefonisch te bereiken maar hij nam niet op. Een klein uur later was ook dit opgelost. Ondertussen hadden we samen in de "lounge" de enveloppe aan Julia, de reisleidster overhandigd, en Ronald hield de toespraak. Maar dat was niet alles. De magneetkaart om de kamerdeur te openen werkte niet bij Marc en Sonja, en bij ons ook niet. Na wat prutsen aan het toestel om de kaarten aan te maken werkte die van Marc dan wel, maar die van ons bleef ook na een derde poging inactief. De deur werd dan door een mannetje met een sleutel geopend, en we moesten die dan maar terug vragen dat te doen als we een volgende keer binnen wilden. De airco was stuk, en het was warm. De elektriciteit viel ook regelmatig uit door een slecht contact bij de hoofdschakelaar. De knop om het spoelwater van het toilet spuit in alle richtingen als je hem activeert. Typisch India. Niet druk om maken.

Zij die nog naar een Bollywoodfilm wilden gaan waren eraan voor hun moeite want het was te laat geworden. Wij zijn naar de Fenix shopping mall gegaan met een Riksja. Daar ben je dan in een totaal andere wereld, alles proper eens je de bewaakte ingang bent gepasseerd (met scan en fouillering). Het zeer grote complex telt 4 ruime verdiepingen met alle grote merken kledingzaken, juwelen en andere winkels, en enkele gezellige restaurantjes, soms met terras, en met alle cocktails, bieren, wijnen, korte drank.

We hebben er eerst een pintje gedronken en dan wat geshopt, daarna hebben we er nog wat gegeten. Om halfnegen terug in het hotel, om alles te herpakken voor de terugvlucht. Twee valiezen en vier rugzakken moeten teruggebracht worden naar twee valiezen en twee rugzakken. Om kwart na elf werden we allemaal met onze bagage in de hall verwacht, waar Julia ons nog een bedankje gaf en ieder een kleine Ganesj aanbood (Ganesj is de zoon van Visnu, die een olifantskop heeft, omdat hij in 't kort gezegd door zijn vader onthoofd werd tgv een misverstand, en Visnu aan de vader de opdracht gaf hem de kop te geven van het eerste dier dat hij tegenkwam, en dat was een olifant). Na een hartelijk afscheid stapten we de bus in die ons naar het vliegveld bracht, waar we om middernacht aankwamen. De administratieve zottigheden die we daar tegen kwamen tartte alle verbeelding, ik hou het erop dat we pas drie uur later, na ettelijke stempels en controle van de stempels etc, door de controle waren. Om kwart na vier zijn we opgestegen richting Dubai, waar we maar anderhalfuur transittijd hebben. In het eerste vliegtuig kregen we ons eerste ontbijt, in het tweede vliegtuig, terug een A380, kregen we het tweede ontbijt (toen was het al halfelf in de ochtend Indische tijd). Zeven uur later waren we in Schiphol, 13 uur, dit is 37 uur nadat we zijn opgestaan. Gelukkig verloopt alles daar vlot, afscheid nemen van de medereizigers, wensen dat we mekaar gaan terugzien, en zoals afgesproken staat de chauffeur van het luchthavenvervoer ons op te wachten. De rit naar huis verloopt vlot, en we zien de eerste regen van gans de reis... Welkom thuis!